

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.446 van 16 december 2003
in de zaak A. 49.491/XII-1132.**

In zake : 1. de NATIONALE KAMER VAN GERECHTSDEUR-
 WAARDERS,
 2. Albert BRIERS,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaten J. Kirkpatrick en D. Lindemans,
 kantoor houdende te Brussel,
 Keizerslaan 3

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door :
1. de minister van Binnenlandse Zaken,
2. de minister van Justitie,
die woonplaats kiezen bij
advocaat V. Tollenaere,
kantoor houdende te Gent,
Koning Albertlaan 128.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de Nationale kamer van gerechts-
deurwaarders en Albert Briers op 14 december 1992 hebben ingesteld om de
nietigverklaring te vorderen van de omzendbrief van 7 oktober 1992 van de minister
van Binnenlandse Zaken betreffende het houden van de bevolkingsregisters en het
vreemdelingenregister, “minstens van de artikelen 14, 72 tot 75, 78, 83, 91, 92, 105,
110 en 122 van deze omzendbrief”;

Gelet op het arrest nr. 41.923 van 9 februari 1993 waarbij de
vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt
verworpen;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door eerste auditeur P. De Wolf;

Gelet op de beschikking van 27 juni 1996 die de neerlegging ter
griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 22 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 januari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. Lindemans, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat G. Geerts, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van auditeur L. Vermeire;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat op 19 juli 1991 de wet betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen tot stand komt; dat op 16 juli 1992 ter uitvoering ervan de volgende koninklijke besluiten worden vastgesteld : 1. het koninklijk besluit betreffende de bevolkings-registers en het vreemdelingenregister, 2. het koninklijk besluit tot vaststelling van de informatie die opgenomen wordt in de bevolkingsregisters en in het vreemdelingenregister, 3. het koninklijk besluit betreffende het recht op toegang tot de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister en betreffende het recht op verbetering van deze registers, en 4. het koninklijk besluit betreffende het verkrijgen van informatie uit de bevolkingsregisters en uit het vreemdelingenregister; dat op 15 oktober 1992 in het Belgisch Staatsblad de omzendbrief van 7 oktober 1992 van de minister van Binnenlandse zaken betreffende het houden van de bevolkings-registers en het vreemdelingenregister wordt bekendgemaakt;

2.1. Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van de vordering betwist; dat zij betoogt dat de omzendbrief “niet anders [doet] dan interpreteren en weergeven” wat in de wet van 19 juli 1991 en de daaruit voortvloeiende koninklijke besluiten van 16 juli 1992 is verordend, zodat de omzendbrief

niet voor vernietiging vatbaar is en zijn vernietiging geen enkel nadelig gevolg wegneemt;

Overwegende dat verzoekende partijen daar in de memorie van wederantwoord op repliceren dat die betwisting de grond van de zaak betreft en dat pas uit het onderzoek van de gegrondheid van de middelen zal blijken of de omzendbrief al dan niet aan de koninklijke besluiten van 16 juli 1992 toevoegt; dat zij tevens doen gelden dat de koninklijke besluiten zelf onwettig zijn en derhalve, gelet op artikel 159 van de Grondwet, geen toepassing mogen krijgen en geen rechtsgrond kunnen vormen voor de omzendbrief; dat zij daar in de laatste memorie nog aan toevoegen dat wegens hun onwettigheid de koninklijke besluiten van 16 juli 1992 niet kunnen worden ingeroepen om tot de onontvankelijkheid van het beroep tegen de omzendbrief te besluiten, dat er reden is om te aanvaarden “dat, wanneer de overheid belast met de toepassing van een Koninklijk Besluit waarvan de legaliteit ter discussie staat, met een omzendbrief haar wil te kennen geeft via een circulaire om een aan dit onwettig besluit toepassing te geven zoals toegelicht in die circulaire meteen ook een beroep kan worden gedaan op artikel 159 van de Grondwet tegen deze wilsuiking van de overheid”, dat op die manier “voorkomen [wordt] dat de overheden waartoe de circulaire zich richt, eerst een beslissing moeten nemen [...] om pas nadien te kunnen handelen zonder acht te slaan op die circulaire”;

2.2. Overwegende dat in zoverre de bestreden omzendbrief ertoe strekt en beperkt is de reglementering in de koninklijke besluiten van 16 juli 1992 te herhalen en uit te leggen opdat ze beter begripbaar zou zijn, hij geen eigen rechtsgevolgen sorteert en niets aan de rechtsorde toevoegt; dat hij in die mate dan ook niet voor vernietiging vatbaar is;

Overwegende dat daar niets zou aan afdoen de eventuele vaststelling dat de becommentarieerde reglementering onwettig is en overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten; dat er alleen uit zou volgen dat de bepalingen van de omzendbrief die slechts verwoorden en verduidelijken wat in de reglementering staat die buiten toepassing moet worden gelaten, doelloos zijn en insgelijks genegeerd moeten worden; dat de toepassing van artikel 159 van de Grondwet ten aanzien van de koninklijke besluiten van 16 juli 1992 niet zou meebrengen dat de bedoeling en de draagwijdte van de omzendbrief worden gewijzigd zodanig dat hij wel een voor vernietiging vatbare handeling zou uitmaken;

Overwegende dat voor het overige met de verzoekende partijen wordt aangenomen dat het onderzoek van de excepties tot het onderzoek van de grond van de zaak noopt;

3.1. Overwegende dat een eerste middel is “genomen in hoofddorde uit de schending van de artikelen 67 en 78 van de Grondwet, de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek m.b.t. de opdrachten van de gerechtsdeurwaarders en de betekening van exploiten en van de artikelen 3 en 5 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten, en subsidiair tevens uit art. 3 van het Koninklijk Besluit van 16 juli 1992 betreffende het verkrijgen van informatie uit de bevolkingsregisters en uit het vreemdelingenregister[,] doordat de bestreden circulaire in art. 110 bepaalt dat de afgifte van uittreksels of getuigschriften aan derden veronderstelt dat die afgifte is voorzien of toegestaan door of krachtens de wet, en er dient gecontroleerd te worden of de afgifte van die documenten uitdrukkelijk voorgeschreven is door een wettelijk of reglementaire bepaling, dan wel een wettelijke of reglementaire bepaling de afgifte van de documenten toestaat”; dat wordt uiteengezet: “In zoverre er door de gemeentelijke overheden ‘dient gecontroleerd te worden’ dat de afgifte van uittreksels of attesten aan een gerechtsdeurwaarder uitdrukkelijk voorgeschreven is of toegelaten is door een wettelijke of reglementaire bepaling en in zoverre het bestreden voorschrift verplicht om ‘op het document te vermelden waartoe het afgegeven wordt’, stelt dit voorschrift de gerechtsdeurwaarders in de onmogelijkheid om de opdrachten uit te voeren die hen zijn opgedragen door het Gerechtelijk Wetboek en het Wetboek van Strafvordering of minstens legt het hen op om het beroepsgeheim te schenden waartoe zij zijn gehouden”;

3.2. Overwegende dat rubriek 110 van de bestreden omzendbrief deel uitmaakt van het hoofdstuk VIII, Het verkrijgen van informatie uit de registers; dat het hoofdstuk aanvat met de zin dat het verkrijgen van informatie uit de registers wordt geregeld door het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende het verkrijgen van informatie uit de bevolkingsregisters en uit het vreemdelingenregister; dat het tweede lid van rubriek 110 luidt : “De afgifte van uittreksels of getuigschriften aan derden (natuurlijke persoon, privé-instelling met of zonder rechtspersoonlijkheid, openbare instelling) veronderstelt dat de afgifte van de documenten voorzien of toegestaan is door of krachtens de wet. Er dient gecontroleerd te worden of de afgifte van die documenten uitdrukkelijk voor-geschreven is door een wettelijke of reglementaire bepaling [...] dan wel of een wettelijke of reglementaire bepaling de

afgifte van de documenten toestaat [...]”; dat luidens het vierde lid van de rubriek enkel schriftelijke aanvragen in aanmerking worden genomen; dat het volgens de laatste zin van rubriek 110 “essentieel [is] op het document te vermelden waartoe het afgegeven wordt en voor wie het bestemd is”;

Overwegende dat artikel 3 van het koninklijk besluit betreffende het verkrijgen van informatie uit de bevolkingsregisters en uit het vreemdelingenregister bepaalt wat volgt :

“Elke persoon, elke publieke of private instelling, kan, op schriftelijk en ondertekend verzoek, een uittreksel uit de registers of een getuigschrift dat aan de hand van die registers is opgemaakt krijgen betreffende een inwoner van de gemeente wanneer de afgifte van die documenten door of krachtens de wet is voorgeschreven of toegestaan”;

Overwegende dat de door het middel geviseerde bepalingen van rubriek 110 er zich wezenlijk toe beperken te wijzen op de verplichtingen die evident besloten liggen in het hiervoor aangehaald artikel 3; dat verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie ten onrechte beweren dat de omzendbrief “veel verder” gaat, door niet enkel voor te schrijven dat er controle moet plaatshebben, maar eveneens “dat elke aanvrager -en dus ook de gerechtsdeurwaarder - schriftelijk in zijn aanvraag het doel van de aangevraagde documenten moet meedelen”; dat de rubriek 110 van de omzendbrief niet méér expliciet vereist, dan het artikel 3 doet, dat de aanvrager in zijn schriftelijke aanvraag ervan doet blijken dat de afgifte van de gewenste documenten door of krachtens de wet is voorgeschreven of toegestaan;

Overwegende dat de bestreden bepalingen van rubriek 110 alleen maar een herhaling zijn van of commentaar bij het artikel 3 van het koninklijk besluit betreffende het verkrijgen van informatie uit de bevolkingsregisters en uit het vreemdelingenregister; dat zij niet voor vernietiging vatbaar zijn; dat het beroep in zoverre niet ontvankelijk is;

4.1. Overwegende dat een tweede middel is afgeleid “uit de schending van de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot de opdrachten van de gerechtsdeurwaarders en de betekening van exploiten, van de artikelen 3 en 5 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten en subsidiair tevens uit de schending van art. 7 van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister[,] doordat bij wijziging van verblijfplaats in een inschrijving op de bevolkingsregisters van de nieuwe gemeente is voorzien, vooraleer de gemeente van vertrek van dit vertrek op de hoogte is gebracht, en minstens doordat is nagelaten te bepalen dat de gemeenteverheid van de nieuwe verblijfplaats onverwijld de verklaring van wijziging van verblijfplaats moet mededelen aan de gemeente van de vorige verblijfplaats”; dat wordt toegelicht dat de gerechtsdeurwaarder onmogelijk het voorschrift van artikel 38, § 1, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek kan eerbiedigen en de aldaar bedoelde aangetekende brief kan richten aan de plaats waar de betrokkene in de bevolkingsregisters is ingeschreven én aan de plaats waar hij aangekondigd heeft zijn nieuwe woonplaats te willen vestigen, “nu de gemeente van de vorige verblijfplaats slechts verwittigd wordt van de wijziging van verblijfplaats wanneer [de betrokkene] reeds het voorwerp uitmaakt van een inschrijving in de nieuwe gemeente hetzij van een weigering van inschrijving”;

4.2. Overwegende dat naar luid van het eerste lid van rubriek 72 van de bestreden omzendbrief iedereen die zijn hoofdverblijfplaats wil overbrengen naar een andere gemeente van het Rijk, dit moet aangeven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij zich gaat vestigen; dat het derde lid bepaalt dat de aangifte moet gebeuren binnen acht werkdagen nadat de nieuwe woning effectief betrokken werd; dat volgens het tweede lid van rubriek 73 de lokale overheid binnen twintig dagen na afloop van het onderzoek van de reële verblijfplaats er aan de gemeente van de vorige verblijfplaats kennis van geeft ofwel dat de betrokkene ingeschreven is in de registers, ofwel dat zijn aanvraag om inschrijving geweigerd is;

Overwegende dat de omzendbrief, door er aldus in te voorzien dat de gemeente van de vorige verblijfplaats pas van de aangifte van verandering van de hoofdverblijfplaats wordt ingelicht nadat de gemeente waarnaar de betrokkene zijn hoofdverblijfplaats wil overbrengen het onderzoek van de reële verblijfplaats heeft beëindigd en een beslissing heeft genomen over zijn inschrijving in haar registers, niets anders zegt dan artikel 7, § 1, eerste lid, en § 5, tweede lid, van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het

vreemdelingenregister; dat die voorschriften immers respectievelijk luiden : “Iedereen die zijn hoofdverblijfplaats wil vestigen in een gemeente van het Rijk of deze wil overbrengen naar een andere gemeente van het Rijk moet dit aangeven aan het gemeentebestuur van de gemeente waar hij zich komt vestigen”, en “Na afloop van [het onderzoek van de reële verblijfplaats] en binnen twintig dagen na de datum van aangifte, vermeld in § 1, geeft de gemeentelijke overheid er aan de gemeente van de vorige verblijfplaats ofwel kennis van dat de betrokkene ingeschreven is in de registers, ofwel dat zijn aanvraag tot inschrijving afgewezen is”; dat verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord overigens toegeven dat rubrieken 72 en 73 “slechts een parafrase” zijn van §§ 1 en 5 van meer genoemd artikel 7;

Overwegende dat door sommige bepalingen van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister te parafraseren, de verwerende partij geen aanvechtbare beslissing heeft genomen; dat wat die parafrasering betreft het beroep dan ook niet ontvankelijk is;

5.1. Overwegende dat verzoekende partijen in een derde middel aanklagen dat “in meerdere bepalingen van de circulaire bepaald wordt dat de inschrijvingen uitwerking zullen hebben, niet op de datum van de vermelding in de registers maar op een eerdere datum, terwijl de retroactiviteit van aard is om de rechtszekerheid in het gedrang te brengen, nu, in het bijzonder wat betreft de gerechtsdeurwaardersexploiten en de handelingen (van tenuitvoerlegging) gesteld door de gerechtsdeurwaarders krachtens hun ambt, deze retroactiviteit tot gevolg kan hebben dat bepaalde vermeldingen, onder meer wat de woonplaats aangaat , correct waren op de datum van de betekening van het exploit of van het stellen van de handeling, maar nadien retroactief onjuist zouden kunnen blijken te zijn”; dat verzoekende partijen toelichten, met een verwijzing naar artikel 43, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek, dat de gerechtsdeurwaarder moet kunnen vertrouwen op de informatie gehaald uit de bevolkingsregisters om zich ervan te kunnen vergewissen dat de vermeldingen in het exploit geen onjuistheden bevatten, wjl de retroactiviteit waarin de bedoelde bepalingen voorzien tot gevolg kan hebben dat de vermeldingen juist zijn op de dag van de betekening, maar nadien retroactief onjuist worden;

Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord nader argumenteren dat, in het meest voorkomende geval van aangifte van verhuizing naar een andere gemeente, de dag waarop de inschrijving

uitwerking heeft steeds en onvermijdelijk te situeren zal zijn vóór de dag waarop die inschrijving wordt bepaald en aangetekend in het bevolkingsregister; dat zij betogen :

“Het onderzoek naar de reële verblijfplaats van een persoon, dat moet voorafgaan aan de inschrijving in de nieuwe gemeente, impliceert immers het effectief betrekken van die verblijfplaats, vermits anders de realiteit van die verblijfplaats niet kan worden onderzocht. De gemeente van aankomst zal derhalve, om te voldoen aan de circulaire, en alhoewel het aangehaalde Koninklijk Besluit dit niet bepaalt, de datum van inschrijving ‘zo dicht mogelijk bij die van de effectieve betrekking van de nieuwe woning’ moeten bepalen, en derhalve noodzakelijk op een datum vóór de beëindiging van haar onderzoek. Zelfs indien zij die datum onmiddellijk aan de gemeente van de vroegere verblijfplaats meedeelt, en deze dit onmiddellijk aantekent in haar bevolkings-register, is er een tijdspanne waarbinnen de oude inschrijving nog uitwerking zal hebben tot op de dag van de aantekening van de ‘uitschrijving’. Die datum van ‘uitschrijving’ moet noodzakelijk samenvallen met de datum van inschrijving in de nieuwe gemeente, en zal derhalve, nu hij steeds te situeren is vóór de aantekening van die datum, steeds retroactief door de ‘antidatering’ een inschrijving in de oude gemeente ongedaan maken. Aangezien niet is bepaald dat zowel de datum van inschrijving en uitschrijving als de datum van aantekening van die data moeten worden opgetekend, zal deze regeling meebrengen dat de gerechtsdeurwaarder de woonplaats van de bestemming van een exploot juist vermeldt op het ogenblik van de betekening, maar bij verhuizing van de bestemming niet meer zal kunnen aantonen dat zijn vaststelling van de woonplaats juist was op het ogenblik van de betekening. Door aldus de datum van uitwerking van een inschrijving na verhuizing te bepalen, wordt naleving van art. 43, 3° van het Gerechtelijk Wetboek in sommige gevallen onmogelijk gemaakt vermits die juistheid van die vermelding vanzelfsprekend niet enkel op de dag van de betekening moet bestaan en bewijsbaar zijn, maar ook nadien”;

5.2. Overwegende dat het middel onder meer de rubrieken 78 en 83 van de aangevochten omzendbrief bedoelt, in verband met de afvoering van ambtswege van, of de inschrijving van ambtswege in, de registers; dat die rubrieken, zoals verzoekende partijen zelf met zoveel woorden toegeven, “de overname” inhouden van artikel 8, respectievelijk 9 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister; dat, aangezien zij de bestaande rechtsorde onverlet laten, het beroep ertegen niet ontvankelijk is; dat de rubrieken hierna buiten beschouwing blijven;

5.3.1. Overwegende dat het middel voorts rubriek 14, lid 10, in verband met de inschrijving in de registers van de wijziging van de namen, de voornamen en de adellijke titels en van de verbetering van de namen en voornamen, viseert, alsook rubriek 73, lid 3, in verband met de inschrijving van wie zijn hoofdverblijfplaats in een gemeente van het Rijk vestigt of in België van woonplaats verandert, rubriek 91, a), lid 5, b), lid 2 en 3, en c), lid 3, in verband met de afvoering wegens overlijden, verandering van verblijfplaats en vertrek naar het buitenland, rubriek 99, lid 6, 7 en

13, in verband met de vermelding in de bevolkingsregisters van de vreemde ambtenaren en andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen, rubriek 105, lid 4 en 5, in verband met de inschrijving in geval van samenvoeging van gemeenten en wijziging van de gebiedsgrenzen van gemeenten, en rubriek 122, lid 2, in verband met de inschrijvingen en afvoeringen na regeling door de minister van Binnenlandse Zaken van de geschillen in verband met de vaststelling van de hoofdverblijfplaats; dat in al die passages van de omzendbrief de minister van Binnenlandse Zaken, overeenkomstig artikel 3, derde lid, van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 tot vaststelling van de informatie die opgenomen wordt in de bevolkingsregisters en in het vreemdelingenregister, bepaalt op welke datum de betreffende, in de registers op te nemen informatie ingang heeft; dat hiermee nieuwe regels worden toegevoegd aan de bestaande; dat het beroep ertegen ontvankelijk is;

5.3.2. Overwegende dat in die bepalingen de minister de ingangsdatum van de betreffende informatie vaststelt op een datum die zo goed als altijd een eerdere datum zal zijn dan die van de daadwerkelijke inschrijving van de informatie in de registers; dat dit ertoe strekt de ingangsdatum van de informatie in de bevolkingsregisters zo dicht mogelijk te doen aansluiten bij, en zo juist mogelijk af te stemmen op, het tijdstip waarop de feitelijke of juridische toestand waarover de informatie bericht, zelf een aanvang nam; dat volgens het middel die terugwerking of “antidatering” de rechtszekerheid schendt doordat zij kan meebrengen dat vermeldingen in de exploiten en handelingen van gerechtsdeurwaarders “correct waren op de datum van de betekening van het exploit of van het stellen van de handeling, maar nadien retroactief onjuist zouden kunnen blijken te zijn”;

5.3.3. Overwegende dat in zoverre de vermeldingen van de gerechtsdeurwaarder met de werkelijk bestaande feitelijke of juridische toestand moeten overeenstemmen om “correct” te zijn, de informatie in de bevolkingsregisters weliswaar behulpzaam kan zijn, maar niet doorslaggevend is; dat wanneer de gerechtsdeurwaarder zich voor dergelijke vermeldingen op de informatie in de bevolkingsregisters heeft willen steunen, de gewraakte terugwerking of “antidatering” van de informatie in de bevolkingsregisters tot vóór het moment van de betekening van het exploit of van het stellen van de handeling door de gerechtsdeurwaarder, gelet op haar essentieel declaratief karakter, niet tot gevolg heeft dat vermeldingen die aanvankelijk “correct waren”, “nadien retroactief onjuist” worden, maar alleen uitwijst dat de betreffende vermeldingen al ten tijde van de betekening of de handeling niet met de werkelijke feitelijke of juridische toestand strookten;

5.3.4. Overwegende dat soms de juistheid van de vermeldingen van de gerechtsdeurwaarder wél door de informatie in de bevolkingsregisters gedetermineerd wordt; dat de verzoekende partijen precies op zo'n geval hun aandacht toespitsen, namelijk dat waarin de gerechtsdeurwaarder artikel 43, eerste lid, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek dient na te leven; dat volgens die bepaling het exploot van betekening van de gerechtsdeurwaarder onder meer de woonplaats van de persoon voor wie het exploot van betekening bestemd is, dient te vermelden; dat naar luid van het artikel 36 die woonplaats de plaats is waar de persoon op de bevolkingsregisters is ingeschreven als hebbende aldaar zijn hoofdverblijf; dat bijgevolg de vermelding van de woonplaats in het exploot van de gerechtsdeurwaarder, om "correct" te zijn, noodzakelijk moet overeenstemmen met de aantekeningen in de bevolkingsregisters, en de gerechtsdeurwaarder geen andere keus heeft dan op die aantekeningen voort te gaan, ongeacht de intrinsieke juistheid ervan;

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen menen, de juistheid, ten tijde van de betekening, van de vermelding van de plaats waar de bestemming op de bevolkingsregisters is ingeschreven, niet gevitieerd wordt door de wijzigingen die post factum in de bevolkingsregisters worden aangebracht, en de in het middel betwiste terugwerking niet de naleving van artikel 43, eerste lid, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek in sommige gevallen onmogelijk maakt; dat de vermeldingen van de gerechtsdeurwaarder waarvan de juistheid door de gegevens van de bevolkingsregisters bepaald wordt, "correct" zijn én blijven als ze op de datum van de betekening van het exploot of van het stellen van de handeling met de aantekeningen in de bevolkingsregisters stroken; dat daar niet aan afdoet het feit dat naderhand de aantekeningen in de bevolkingsregisters worden gewijzigd, zij het met de meer vermelde terugwerking; dat de gerechtsdeurwaarder bezwaarlijk verweten kan worden niet met de nieuwe aantekeningen rekening te hebben gehouden op een datum dat zij nog niet waren gebeurd en hem dan ook nog niet konden worden tegengeworpen;

5.3.5. Overwegende aldus dat verzoekende partijen er in het derde middel ten onrechte van uitgaan dat de besproken bepalingen retroactief de juistheid van de vermeldingen in de exploten en de andere handelingen van de gerechtsdeurwaarder in het gedrang kunnen brengen;

5.3.6. Overwegende dat, in zoverre de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord bekritisieren dat niet is bepaald dat in de bevolkingsregisters ook de datum moet worden opgetekend waarop tot de bijwerkingen overeenkomstig de bestreden bepalingen is overgegaan, die kritiek niet de onwettigheid van de besproken voorschriften aantoont;

5.3.7. Overwegende dat het derde middel, in de mate waarin het ontvankelijk is, als ongegrond moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 198,32 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien december 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.